

Det næste punkt på dagsordenen er:

8) 1. behandling af beslutningsforslag nr. B 91: Forslag til folketingsbeslutning om oprettelse af en nødpulje med midler til at hjælpe nødlidende kulturinstitutioner.

Af Mogens Jensen (S), Pernille Frahm (SF), Johs. Poulsen (RV) og Per Clausen (EL).
(Fremsættelse 29.01.2009).

Kl. 16:38

Forhandling

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Forhandlingen er åbnet. Kulturministeren.

Kl. 16:39

Kulturministeren (Carina Christensen):

Socialdemokraterne, SF, Det Radikale Venstre og Enhedslisten opfordrer med B 91 regeringen til at oprette en nødpulje med midler til at hjælpe nødlidende kulturinstitutioner og kulturprojekter for. Opfordringen sker på grundlag af en opfattelse af, at væsentlige kulturinitiativer er i fare for at lukke på grund af den økonomiske situation.

Det lyder jo alvorligt, og jeg vil da også gerne medgive, at der helt sikkert er kulturinstitutioner, som er påvirket af, at fonde og virksomheder ikke længere har så mange penge til kultur, og af, at folk er mere tilbageholdende med at bruge penge på kulturelle oplevelser.

Når regeringen ikke støtter det foreliggende forslag, er det derfor ikke, fordi regeringen ikke anerkender, at kulturen også på nogle områder mærker krisen. Det gør kulturen helt sikkert, men kulturen er ikke er en afsondret ø, der kan holde sig uden for alle udviklinger i samfundet, herunder økonomiske kriser. Kulturen er en del af samfundet, og den skal både indholdsmæssigt og økonomisk afspejle, reflektere og påvirke samfundsudviklingen, og det gælder, både når der er smalle tider, og når der er fede tider.

Kulturen har jo nu i en hel del år nydt godt af de såkaldte fede tider. Fonde og virksomheder har skudt mange penge ind i dansk kultur; i byggeprojekter og i sponsoring af aktiviteter, udstillinger og i kunstkøb – blot for at nævne nogle områder. Og i de år tog vi jo ikke det offentlige tilskud fra kulturen.

Nu kommer så de magre år, og så kan langt de fleste kulturinstitutioner glæde sig over, at de har substantielle offentlige tilskud at falde tilbage på. De er ikke som andre samfundsområder og virksomheder prisgivet krisens hærgen. Og det synes jeg faktisk ikke er så ringe endda.

Da jeg først læste det her beslutningsforslag om oprettelse af en nødpulje, spekulerede jeg på, om jeg måske havde overset et bilag, eller måske ikke havde læst teksten grundigt nok, for jeg manglede noget, som jeg faktisk synes var meget centralt. Jeg manglede et forslag til, hvor pengene til at oprette en pulje på 50 mio. kr. til nødlidende kulturprojekter skulle komme fra. Når man kommer med udgiftskrævende forslag, bør man anvise en finansiering. Specielt er jeg jo så interesseret i at vide, om pengene skal findes på kulturbudgettet. Skal vi ud og skære på andre kulturinstitutioners tilskud for at finde penge til de nødlidende kulturinstitutioner? På den måde kunne vi med den ene hånd skære ned på kulturinstitutionerne og med den anden give de samme institutioner nødhjælp, fordi vi selv havde sørget for, at de blev nødlidende. Det ville nok ikke se så godt ud. Man kan også spørge, om pengene skal komme fra uddannelsesområdet, fra hospitalerne, fra daginstitutionerne eller fra andre steder, hvor man også er påvirket af den generelle krise i samfundet. Eller hvor skal pengene komme fra? Det synes jeg ville være meget interessant at få svar på fra forslagsstillerne. Jeg må f.eks. konstatere, at jeg har ledt forgæves efter et svar i Socialdemokratiets forslag til en vækstpakke. Her kunne jeg end ikke finde ordet kultur.

Jeg har også andre bekymringer om forslaget om oprettelse af en pulje, som vedrører nogle af de grundlæggende principper i kunststøttesystemet. Det er et grundlæggende princip i al tildeling af kunststøtte, at støtten skal gives ud fra kvalitetskriterier. Med forslaget om en nødpulje indfører man så et nyt kriterium, nemlig at tilskudsmodtageren også skal være økonomisk berørt. De to ting synes jeg ikke harmonerer særlig godt sammen. Hvordan skal de to kriterier afvejes mod hinanden, og hvor tungt skal de hver især veje? Det synes jeg er meget uklart i forslaget.

Derudover synes jeg også, at der er noget selvmodsigende i, at man på den ene side bedyrer, at armslængdeprincippet skam skal gælde og på den ene side peger på nogle helt konkrete institutioner, som er støtteberettigede. Det tyder ikke på, at armen er særlig lang, og det finder jeg ligeledes problematisk.

Lad mig afslutningsvis forlade det sortsyn, man godt kunne risikere at blive ramt af, når man læser det beslutningsforslag, vi behandler her i dag. Kulturlivet i Danmark trives og blomstrer generelt. Kommunerne bruger penge på